

РЕШЕНИЕ

№ 405

гр. Русе, 09.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ТРЕТИ СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Мария Велкова

Членове: Галина Магардичиян
Боян Войков

при участието на секретаря Ева Димитрова
като разгледа докладваното от Боян Войков Въззивно гражданско дело №
20224500500585 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

Община Русе, представлявана от Кмета ПМ, обжалва Решение № 1032 от 21.07.2022 г., постановено по гр. д. № 1571/2022 г. по описа на РРС, с което е осъдена да заплати на П. С. Д. сумата 1 500 лв., представляваща частично предявено от 4 000 лв. обезщетение за причинени неимуществени вреди от непозволено увреждане – ухапване от безстопанствено куче, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на деликта – 25.02.2022 г. до окончателното изплащане, както и разноски по делото в размер на 200 лв. и адвокатски хонорар на адв. К. Д. за оказана безплатна правна помощ в размер на 335 лв. Излага оплаквания за неправилност на съдебното решение и се иска неговата отмяна и постановяване на друго, с което предявеният иск да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Претендира разноските по делото.

Въззиваемата П. С. Д. счита подадената въззивна жалба за неоснователна, а постановеното от районния съд решение за правилно и

законосъобразно. Претендира разноски.

Окръжният съд, като взе предвид оплакванията в жалбата, доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд извършва служебно проверка на валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

В изпълнение на правомощията си, визирани в горепосочената правна норма, въззивният съд констатира, че обжалваният съдебен акт – Решение № 1032 от 21.07.2022 г., постановено по гр. д. № 1571/2022 г. по описа на РРС, е нищожен.

Нищожността е най-тежкия порок на съдебното решение, който не е дефиниран в закона, но в правната теория и съдебната практика се приема, че такава е налице при липса на надлежно волеизявление на съдебния състав – когато решението е постановено извън правораздавателната власт на съда, в незаконен състав, при неподписване на решението от мнозинството от съдийския състав, при неспазване на писмената форма или неразбираемост на волята на съда, която не може да бъде разкрита и по пътя на тълкуването.

В настоящият случай първоинстанционният съд не е спазил изискванията за форма на съдебното решение, регламентирани в чл. 235 от ГПК.

Цитираната правна норма изисква изготвянето на съдебното решение в писмена форма. Това изискване в случая не е спазено. Обжалваният съдебен акт е изготвен в електронна форма, подписан с електронен подпис и е изпратен на въззивната инстанция на хартиен носител със заверката по чл. 102а, ал. 4 от ГПК – с характер на официален препис на документа.

Действително разпоредбата на чл. 102а от ГПК сочи, че съдът издава актовете и извършва всички други предвидени в закона процесуални действия в електронна форма при условията на ЗСВ, освен ако поради естеството им това е невъзможно или по силата на закон е предвидено извършването им по друг начин.

Наред с електронната форма за извършваните процесуални действия и издаване на актове, ГПК е запазил изискването крайните актове на съда

(решения, определения, разпореждания), да се създават и в още една форма – писмена (чл. 235, ал. 4 от ГПК), като този писмен акт се изисква да се подпише от всички съдии, взели участие в постановяването му (чл. 236, ал. 3 от ГПК).

Доколкото нормата на чл. 102а, ал. 1 от ГПК е обща, касаеща всички актове и процесуални действия на съда, а нормите на чл. 235, ал. 4 от ГПК и чл. 236, ал. 3 от ГПК са специални правни норми и касаят само крайния акт на съда, следва да се приеме, че е налице изключението, визирано в чл. 102а, ал. 1, предложение последно от ГПК, поради което не е достатъчно актът да е създаден само в електронна форма, а за неговата валидност е необходимо да е спазена писмената форма със саморъчен подпис на съдията, който го е постановил.

В ГПК изискването само за електронна форма на крайния съдебен акт не е така ясно изразено, както в НПК – с промяната в чл. 310, която изисква присъдата да се изготвя в ЕИСС и да се подписва с квалифициран електронен подпис.

Чл. 102а, ал. 3 от ГПК установява, че електронните изявления на съдилищата трябва да отговарят на изискванията на Регламент (ЕС) № 910/2014 и на Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги (ЗЕДЕУУ), но в процесуалния закон не е възпроизведена нормата на чл. 3, ал. 2 от ЗЕДЕУУ, съгласно която писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ, съдържащ електронно изявление, нито е налице изрично препращане към нея.

Процесуалния закон поставя ясно разграничение между процесуалните действия на страните, извършени в електронна форма и електронните изявления на съда. Разпоредбата на чл. 102б от ГПК регламентира задължение на съда да приема процесуални действия в електронна форма, в т.ч. и електронните изявления, с които се извършват процесуални действия, когато са спазени изискванията на Регламент (ЕС) № 910/2014 и на Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги и изявленията са подписани с квалифициран електронен подпис, когато законът изисква саморъчен подпис за валидността на определени изявления.

Аналогичен текст относно крайния акт на съда в ГПК липсва, поради което настоящият състав счита, че формата за действителност на съдебното

решение е писмена форма, с положен саморъчен подпис на постановилия го съдия, а не създаден в електронна форма документ, подписан с КЕП.

Разграничението между електронната форма на актовете и писмената форма по смисъла на процесуалния закон като форма за валидност се извежда и от изискването на чл. 406, ал. 3 от ГПК относно извършването на надлежна бележка върху акта, въз основа на който се издава изпълнителен лист. За издаване на изпълнителен лист се изисква писмена форма (чл. 408, ал. 1 от ГПК). Писмена форма се изисква по силата на чл. 412, т. 12 от ГПК и за заповедите за изпълнение по чл. 410 и чл. 417 от ГПК, което се потвърждава от изискването на чл. 418, ал. 2 от ГПК (норма, идентична с тази на чл. 406, ал. 3 от ГПК).

Поради липса на изискуемата от закона форма обжалваното решение следва да се прогласи за нищожно и делото да се върне на Русенския районен съд за постановяване на ново решение от друг състав на съда.

С оглед изхода на спора, на никоя от страните не се дължат разноски за производството пред въззивната инстанция.

По изложените съображения и на основание чл. 270 от ГПК Русенският окръжен съд

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА нищожността на Решение № 1032 от 21.07.2022 г., постановено по гр. д. № 1571/2022 г. по описа на Русенския районен съд.

ВРЪЩА делото на Русенския районен съд за постановяване на ново решение от друг състав на съда.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____